

In memoriam

Maarten Lasthuizen
(1939 - 2010)

“Maarten had in Drenthe zijn plek gevonden, hij vindt er nu zijn rust”*

Afgelopen mei is in zijn woonplaats Roden onverwacht overleden onze oud-collega Maarten Lasthuizen. In hem verliezen wij een bijzondere collega.

Zijn hele leven heeft Maarten Lasthuizen zijn onbevangingheid en nieuwsgierigheid behouden. Met zijn open geest was hij steeds in staat een origineel vraagteken of onverwachte opmerking te plaatsen bij de vraagstukken die onze laboratoria uitdagen.

Maarten studeerde biochemie aan de Universiteit van Amsterdam, na een korte loopbaan als analist bij het Koninklijk Shell Laboratorium te Amsterdam. Hij promoveerde in 1974 aan de Rijksuniversiteit Utrecht op de dissertatie ‘Eiwitsynthese in rattelever cellen?’ Zijn opleiding tot klinisch chemicus genoot hij in het St. Jozef ziekenhuis te Kerkrade. Zijn verdere leven als klinisch chemicus heeft zich afgespeeld in het laboratorium van Streekziekenhuis Zevenaar, en binnen de klinisch-chemische kring Gelre. In zijn vak resulteerde de eerder genoemde onbevangingheid en nieuwsgierigheid in een kritisch-wetenschappelijke houding. Hij zette klinici om hem heen aan daarin mee te gaan. Zo wenste hij altijd een goede onderbouwing van beleid en was hij wars van onnodige diagnostiek. Altijd al stond hij op een terughoudend transfusiebeleid, ver vóór de 4-5-6-regel algemeen ingevoerd werd.

Maarten Lasthuizen’s analytische achtergrond deed hem graag eerst een bepaling zelf aan de laboratoriumtafel uitvoeren voordat hij in het laboratorium werd ingevoerd. Hij heeft het laboratorium in Zevenaar nogal eens met beperkte middelen moeten leiden. Ook daarom stond hij soms tussen zijn mensen aan de laboratoriumtafel, om mee te werken. Persoonlijke aandacht had Maarten Lasthuizen voor de diagnostiek van coeliakie. Hij had verder een uitgebreid netwerk van collegae, waarbij hij terecht kon voor (vragen over) bijzondere bepalingen.

In 1999 nam hij afscheid van het laboratorium te Zevenaar en verhuisde naar Drenthe.

Zijn wetenschappelijke nieuwsgierigheid bleef hij na zijn pensionering bevredigen door als vrijwilliger voor enkele dagen per week op de afdeling Gedragsbiologie van de RUG te werken en daar hormoonbepalingen voor metingen in dieren op te zetten en uit te voeren. Het resultaat daarvan is terug te vinden in ettelijke artikelen vanuit deze Groningse onderzoeksgroep, waaraan hij meewerkte. Ook werkte hij na zijn pensioen voor de chemiewinkel, één van de wetenschapswinkels van de RUG.

Maarten hield van reizen, van de natuur en van dieren. Hij had een bijzondere aandacht en voorliefde voor het onconventionele en ongebruikelijke. Wat hij beleefde was altijd goed voor een boeiend verhaal. Dat werd dan met veel verve en overtuigingskracht gebracht en ondersteund door een aanstekelijke, volle lach. Het contrast van de drukte en gezelligheid waarvan hij nadrukkelijk hield, vond hij in de ochtendstilte van de natuur, waarin hij graag vertoefde.

Onze gedachten gaan uit naar Marianne en zijn kinderen die zo onverwacht zonder Maarten verder moeten gaan. Wij wensen hen alle sterkte.

Frans Willekens en Pim Janssens
Arnhem - Zevenaar

---

* Uit de overlijdensannonce